

ČASOPIS PRIEVIDZSKEJ FARNOSTI
BARTOLOMEJ

ROČNÍK XXIII.

ČÍSLO 2

FEBRUÁR 2015

**Deň otvorených dverí - Zo zasadnutia farskej rady
Na slovíčko so Željkom Markić - Referendum
Cesty organistky Alice Karpišovej - Kým dýcham, dúfam!**

Deň otvorených dverí

24. a 28. januára 2015, Piaristická spojená škola F. Hanáka

Nebojuj(me), miluj(me)!

„Ako sa máš?“ Otázka, ktorá sa zvykne niekedy chápať skutočne rôzne. Jedni ju berú ako naozajstnú otázku a hneď, ako zaznie v ich ušiach, začnú dotyčnému rozprávať udalosti či pocity svojho života, aby mu čím farbistejšie vykreslili svoj terajší stav.

Iní zas, buď pod vplyvom rýchlo plynúcej doby, alebo po vzore anglo-americkéj kultúrnej sféry, berú túto otázku viac-menej ako pozdrav a nič hlboké po jej položení nečakajú. Mnohí z nás patria k tým, ktorí na ňu odpovedajú stručne - pozitívne či negatívne. Keď som párkrát položil túto otázku niektorým „nábožným“ známym, na repliku: „Ako sa máš?“ som dostal odpoveď: „Bojujem!“

Dnes sa často stretávame s pojmom kultúrny boj. A my, kresťania, ktorí sa zasadzujeme za správne hodnoty, sa ním veľmi rýchlo a ľahko môžeme dať strhnúť. Je to však tá najlepšia cesta?

Kultúrny boj „zúri“ okolo nás aj v týchto dňoch. Otázka referenda rozdeľuje spoločnosť a polarizuje ju na dva tábory. Jedni hovoria (predpokladám, že práve na tejto strane stojíme my), že hodnoty, o ktorých sa bude rozhodovať v referende, sú tu od počiatku a ostávajú platné nemenne. Je preto nerozumný akýkoľvek iný názor.

Tí druhí (často označovaní za liberálov) zas obhajujú názor, že to, ako si kto zariadi svoj život, je dnes jeho vec a je na jeho slobode, čo so životom spraví. Štát, náboženstvo ani nikto iný mu do toho nemajú hovoriť.

Jedni i druhí bojujú za svoj názor a snažia sa presadiť svoje myšlienky tak, aby si ich osvojili čím viacerí a aby v tomto duchu hlasovali.

My, kresťania, veľmi dobre vieme, na ktorej strane stojíme. A vieme aj to, že je to strana správna. Veľmi

ľahko sa nám však môže stať, že v tomto kultúrnom boji budeme používať prostriedky nepriateľa, ba viac, prostriedky Nepriateľa. Stane sa to vtedy, ak sa dáme strhnúť emóciami, prílišnou horlivosťou a prudkosťou, vďaka ktorým „pre stromy nebudeme vidieť les“.

My, kresťania, sme totiž povolaní nie bojovať za správne hodnoty, ale pretvárať svet Kristovou láskou. Ak sa prvé s druhým spojí, je to dobré. Ak však pri prvom zabudneme na druhé, pomýlili sme sa.

Sme povolaní nie bojovať, ale milovať! Ak teda na otázku: „Ako sa máš?“ v týchto dňoch odpovieme: „Bojujem!“, a nie: „Milujem!“, mali by som so sebou čosi robiť. Aj referendum môže byť v tomto pre nás dobrou školou.

Milí čitatelia, prajem nám, aby sme všetci v nasledujúcich dňoch vydali svedectvo o Kristovi. Nie svedectvo o boji za Krista, ale svedectvo o Kristovej láske.

Dušan Rončák

Zo zasadnutia farskej rady

Dňa 26. januára 2015 sa uskutočnilo prvé tohtoročné zasadnutie farskej rady. Zvolení i menovaní členovia sa na ňom zaoberali ekonomickou situáciou farnosti, pripomienkami farníkov a investičnými návrhmi na rok 2015.

Hospodárska a ekonomická situácia farnosti

V úvodnej časti zasadnutia sa hovorilo o príjmoch a výdavkoch za rok 2014 i súčasnom finančnom stave. Výrazná úspora sa konštatovala pri nákladoch na kúrenie vo farskom Kostole sv. Bartolomeja (zateplenie stropu a mierna zima). Pozitívne boli hodnotené i vzťahy s Mestom Prievidza. V súvislosti s plánovaným zámerom rozšírenia cintorína dostala farnosť od mesta ústnu žiadosť na výmenu alebo odpredaj pozemkov, ktoré momentálne v blízkosti cintorína vlastní (cca 1,5 ha). Miestnemu farárovi rada odporučila rokovať v smere výmeny. V minulosti bol už ekonomickou radou schválený odpredaj pozemkov potrebných na obchvat Prievidze, v roku 2014 sa podpísala ďalšia zmluva, ale peniaze doteraz neprišli. Nastolila sa aj otázka formy hospodárenia s budovou na Bojnickej ceste, ktorú má do februára 2016 v správe MV Staving. Alternatívy i rokovania so zástupcami firmy zabezpečí Ekonomická rada.

Pripomienky a návrhy farníkov

V druhej časti zasadnutia sa na základe podnetu farníkov prehodnocoval odpredaj majetku v Bzovíku. Farská rada jednohlasne zotrvala pri svojom pôvodnom zámere, pričom sa rozhodla účel využitia výnosu z odpredaja určiť až po realizácii tohto zámeru.

Hovorilo sa takisto o ťažkej situácii rodín v núdzi, najmä prichádzajúcich o byty, z ktorých niektoré sa na

farnosť obrátili so žiadosťou o pomoc vo výške niekoľko tisíc eur. Rada konštatovala, že farnosť momentálne nemá inú možnosť pomoci ako tú, ktorú im ponúka farská charita. Keďže starí ľudia majú problém s čítaním oznamov a úmyslov sv. omši, navrhla sa upravená forma ich zverejňovania. Budú písané väčším písmom na dvoch osobitných papieroch. Na návrh výmeny násteniek rada reagovala negatívne, odporučila však ich obnovu, prípadne redukciu (pod vežou). Odsúhlasila i drobné úpravy mechanickej inštalácie stropných svietidiel a vetracieho systému farského kostola.

Liturgicko-investičné akcie 2015

Farská rada odsúhlasila návrh na modernizáciu ozvučenia farského kostola.

Aj vzhľadom k tomu, že zbierky (na púti 2014 a počas vianočných sviatkov) zaistili takmer 8 tisíc eur na prípravné práce týkajúce sa opravy mariánskeho kostola, bola zriadená komisia, ktorá do mája pripraví a rade predloží prioritné ciele opravy.

Pastoračno-investičné akcie 2015

Pán dekan Vladimír Slovák predostrel víziu generálnej opravy farskej budovy, ktorou sa ešte farská rada bude v budúcnosti zaoberať. Tento rok by mohla byť pripravená architektonická štúdia a predbežný realizačný projekt. Rada odsúhlasila rozbeh prípravných prác.

Iné

V závere zasadnutia farskej rady sa hovorilo problematike nákladov na farské telefóny, odmien pre organizátorov a o možnom posune autobusových spojov po sobotnej a nedeľnej večernej sv. omši do niektorých častí Prievidze.

Ďalšie zasadnutie farskej rady je naplánované na 11. mája 2015.

-ph- a -vs-; foto: -av-

Skautský ples mal rodinnú atmosféru

Už jedenásty ročník skautského plesu zorganizovali v sobotu 24. januára 2015 v nespalskom Kultúrnom dome prievidzskí skauti. Tradične ples nepatril len skautom a skautkám, ale aj ich rodičom, príbuzným a priateľom, pre ktorých oddiely skautiek, skautov a víchat pripravili krátku prezentáciu svojej činnosti a zábavný program.

Skautský ples poznajú rodičia ako podujatie, na ktoré môžu prísť aj s malými deťmi. Je teda výnimočný tým, že sa na ňom stretávajú celé rodiny. Dôraz sa tu nekladie na nádherne plesové šaty či bohatú výzdobu, ale skôr na program, v ktorom si niečo nájde každá veková kategória. Prezentácie fotografií, spomienky na tábor,

nové i staršie hry - a tiež stoličkový tanec, ktorý na skautskom plese jednoducho nemôže chýbať. Najprv pre deti a potom pre starších. A zabudnúť nesmieme ani na tomboľu.

Keď som videl, koľko včielok a víchat, mladších skautiek a skautov, sa na plese stretlo tentokrát, uvedomil som si, že tu máme opäť novú silnú generáciu, o ktorú sa treba dobre postarať. Pociť som veľkú zodpo-

vednosť, no zároveň aj radosť, že do prievidzskej skautskej rodiny stále prichádzajú noví členovia, pre ktorých je skauting viac než len voľnočasová zábava. Potvrdil to aj skautský ples. Ved' posilnil priateľstvá, preveril tímového ducha u organizátorov, no hlavne urobil tento svet opäť o čosi lepším a krajším.

Text: Alojz Vlčko
Foto: M. Suváková

Deň otvorených dverí na piaristickej škole

Každá správna rodina nemá dvere svojho domu zamknuté neustále, ale sčasom-načas ich veľmi rada otvorí svojim hosťom. Nebolo tomu inak ani v rodine piaristov, ktorá dvere svojho veľkého domu - Piaristickej sporej školy - otvorila v sobotu 24. januára a v stredu 28. januára 2015.

V sobotu sa malí obyvatelia piaristickej školy hrali a veselili pri rôznych žiackych predstaveniach plných krásneho slova, hudby, spevu i tanca, za zvukov vybuchujúcej sopky, s karamelovými lízankami v ústach, ktoré vyrábali naši šikovní deviataci.

Bolože to radosti zo stretnutia s hosťami! Pri niektorých vystúpeniach padali aj slzičky šťastia a hrdosti na to, čo všetko dokážu naše deti v spolupráci s obetavými učiteľmi.

V stredu sa seriózne učilo a školu bolo možné vidieť z inej strany, tichú a vážnu v zmysle vážnosti, aká prináleží kvalitnému vzdelávaniu.

Ďakujeme všetkým, ktorí sa rozhodli navštíviť nás, a už dnes sa tešíme na stretnutie o rok.

Text: Elena Blašková; Foto: Mária Linhartová

Blahoželanie

Dňa 7. januára 2015 sa svojich 33 rokov dožil pán kaplán Pavel Cerovský.

Drahý náš pán kaplán!

Touto cestou Vám chceme popriať veľa Božích milostí, lásky Matky Božej a darov Ducha Svätého vo Vašej pastoračnej službe. Prajeme Vám, aby ste boli i naďalej svetlom a požehnaním pre svojich farníkov.

Dňa 20. januára 2015 oslávil 34. narodeniny pán kaplán Dušan Rončák.

Drahý náš pán kaplán!

Aj my, Prievidžania, sa chceme pridať ku gratulantom. Nech Božia láska prúdi do Vášho srdca, nech Vás i naďalej chráni Panna Mária a nech Vás pri plnení Božej vôle vedie Duch Svätý.

S láskou Vaši farníci

Mamy sa modlili za rodiny

V dňoch 23. až 25. januára 2015 sa mamy z hnutia Modlitby matiek z komunity Útecha opäť stretli vo farskom kostole, aby sa pred Najsvätejšou oltárnou sviatosťou modlili za svoje rodiny i rodiny v našom meste a na celom svete.

V piatok mamy odprosovali za vlastné previnenia voči osobám vo svojich rodinách. Symbolom ich hriechov a zároveň túžby činiť za ne pokánie bola vrecovina.

V sobotu mamy odprosovali za previnenia iných ľudí voči svojim rodinám i voči všetkým rodinám so symbolom, ktorým bol suchý zips - hriech, čo sa lepí na človeka a nechce sa ho pustiť.

V nedeľu svojím spevom a radostnými modlitbami d'akovali mamy za všetko dobro a požehnanie, ktoré mohli vo svojich rodinách vďaka Bohu zakúsiť.

Po skončení modlitieb každá mama vnímala novú radosť a nádej, že Pán bude i naďalej žehnať a ochraňovať naše rodiny, miesta, kde sa rodí nový život.

Elena Blašková

Pozvánka na adoráciu za rodiny

Milí veriaci, srdečne Vás všetkých pozývame na adoráciu obetovanú za rodiny v našom meste, ktorá sa uskutoční v sobotu 7. 2. 2015 v Kostole sv. Bartolomeja po večernej svätej omši. Veríme, že udalosť tohto dňa nás nenechá v modlitbách ľahostajnými voči všetkým, ktorí potrebujú opäť nájsť zmysel a význam rodiny vo vlastnom živote i v živote našej slovenskej spoločnosti.

-eb-

Pozvanie na duchovnú obnovu

Srdečne pozývame všetkých katechétoch, mimoriadnych vysluhovateli svätého prijímania a lektorov (ako po iné roky i s partnermi či inými príslušníkmi rodiny) na duchovnú obnovu.

Už tradične sa bude konať v pastoračnom dome pátrov saletínov v Chrenovci, tentoraz v termíne od 27. februára do 1. marca 2015.

Príďte načerpať nové sily, povzbudenie, oddýchnuť si od bežných denných starostí a zažiť príjemné rodinné spoločenstvo!

Prihlásiť sa môžete do 24. februára 2015 u pani Márie Melicherčíkovej (0903 607 883) alebo u pána Milana Petráša (0905 951 854).

Text a ilustračné foto: -mm-

2/15

Budúcnosť slovenskej spoločnosti závisí od vás

Nedávno zavítala na Slovensko iniciátorka úspešného chorvátskeho referenda pani Željka Markić. V ôsmich mestách vystúpila s prednáškou a diskusiou na tému ochrany manželstva a rodiny a referenda. Po jednom zo stretnutí súhlasila s interview pre náš farský časopis Bartolomej, a tak sme jej položili niekoľko otázok.

Dozvedeli sme sa, že ste lekárka, tlmočnica a žurnalistka. Ako ste sa dostali k témam ochrany rodiny?

Intenzívnejšie som sa zapojila do ochrany rodiny po tom, čo naša vláda zaviedla sexuálnu výchovu ako povinný predmet v základných a stredných školách. Bol to nevedecký program nanucujúci ideológiu gender, ktorý vyučoval deti vo veku 8-12 rokov, že ich sexuálna identita nie je určená biológiou (mužská alebo ženská), ale ich rozhodnutím (rodom). Na tento program mali nadväzovať diskusie detí v základnej škole o stereotypoch v pornografii. Literatúra odporúčaná Ministerstvom školstva podporovala homosexuálny životný štýl a pedofíliu. Vtedy som si uvedomila, že štátne inštitúcie možno zneužiť na vnucovanie ideológie. Už nie komunistickej, ale predsa ideológie.

V čom vidíte podstatu úspechu chorvátskeho „rodinného“ referenda?

Podarilo sa nám zorganizovať prvé občianske referendum za 23 rokov nezávislosti Chorvátska. Väčšina Chorvátov rozumie tomu, že manželstvo a rodina sú najlepším miestom na výchovu detí. V Chorvátsku sa 92 % detí rodí v manželskom zväzku. Sú tiež ochotní pracovať a obetovať sa pre ochranu detí a ich právo byť vychovávaní otcom a matkou, biologickými alebo adopčivnými. Mali sme viac ako 6000

dobrovoľníkov, ktorí venovali svoj čas a peniaze úspechu referenda. Som veľmi hrdá, že spoločne so všetkými tými veľkodušnými ľuďmi sa nám podarilo ochrániť manželstvo chorvátskou ústavou.

Čo sa referendum v Chorvátsku dosiahlo a ako sa to premietlo do života spoločnosti?

Ukázali sme, že my, obyčajní ľudia, sa dokážeme spojiť a dosiahnuť dôležité ciele. Naša vláda aj prezident boli proti referendu a použili proti nemu všetky dostupné prostriedky. Väčšina médií bola tiež proti - náš výskum ukázal, že takýchto správ bolo až 75 %. Proti nám boli aj organizované a agresívne skupiny gayov, financované našou vládou. Ale aj tak sme vyhrali. Viac ako milión ľudí hlasovalo za manželstvo ako zväzok medzi mužom a ženou.

Po tomto referende sme mali ešte ďalšie štyri iniciatívy za referendá, ktoré nazbierali dostatočný počet podpisov - za ochranu robotníkov s veľmi nízkymi platmi, za to, aby vláda zastavila predávanie chorvátskych diaľnic, za ochranu chorvátskej kultúry a úcty k obetiam vojny vo Vukovare a za zmenu volebného práva. Dali sme impulz k občianskej angažovanosti a mnohí z nás si uvedomili, že potrebujeme vnášať hodnoty z rodín, kostolov a spoločností do našej spoločnosti. Ona potrebuje naše hodnoty.

Aký je podľa vašich poznatkov rozdiel medzi referendum v Chorvát-

sku a na Slovensku?

Myslím, že Aliancia za rodinu urobila krok vpred tým, že navrhla tri otázky, ktoré plne chránia deti a rodinu. Ak väčšina bude hlasovať áno, vyšle zároveň veľmi jasný odkaz tejto vláde a aj každej ďalšej slovenskej vláde v budúcnosti. Veľmi oceňujem, že vaši zástupcovia v parlamente počujú, čo im ich voliči hovoria. Bezpochyby pomáhate svojim politikom rozumieť, čo Slováci chcú, keď ide o adopciu detí, manželstvo a povinnú sexuálnu výchovu detí.

Na jednej z diskusií ste spomínali, že je dôležité nepoužívať náboženské argumenty, ale tie prirodzené, a teda apelovať na zdravý rozum, psychológiu a sociológiu. Máte skúsenosť, že sa dá naozaj presvedčiť aj nekresťanov, aby prišli k urnám?

Sme občianske združenie a podobne

ako Aliancia za rodinu sme spojili ľudí, ktorí sú veriaci, patriaci do katolíckej, protestantskej, ortodoxnej, moslimskej a židovskej náboženskej komunity, ale aj neveriacich s otvorenou myslou a srdcom, ktorí chápu, že redefinovanie manželstva spôsobuje redefinovanie celej spoločnosti. A nemyslím si, že by sme

mali dovoliť malej a agresívnej skupine ľudí redefinovať manželstvo a rodinu a používať deti na podporu životného štýlu, ktorý si zvolili. Aj veda jasne dokazuje, že pre dieťa je lepšie vyrastať s otcom a matkou než s rodičom 1 a rodičom 2. To dokáže pochopiť každý.

Ľudia si pod sexuálnou výchovou často predstavujú základné oboznamovanie detí s otázkami sexuality a podceňujú jej obsah. Môžete priblížiť zopár príkladmi, čo nariadený vládny program v Chorvátskych školách obsahoval?

Vyučovanie musí byť vždy primerané veku a zrelosti dieťaťa, musí byť správne a vedecky spoľahlivé. Ten program zaviedol do našich škôl podporovanie masturbácie, miatol deti ohľadom ich identity, vysvetľoval všetky druhy vzťahov medzi dospelými okrem manželstva. Nebol primeraný veku detí. Vystavovať

Željka Markić je líderka úspešného referenda o rodine v Chorvátsku ktoré v roku 2013 zadefinovalo manželstvo ako zväzok muža a ženy v chorvátskej ústave. Željka Markić je lekárka, tlmočnica a žurnalistka. Pracovala vo verejnej aj komerčnej televízii ako editorka a vojnová korešpondentka. Zároveň bola producentkou vojnového spravodajstva pre televízie BBC, NBC a RAI. V rokoch 1992 - 94 zbierala dôkazy vojnových zločinov v Chorvátsku a Bosne a Hercegovine pre Human Rights Watch Helsinki. Pre médiá pripravovala ďalšie žurnalistické materiály mimoriadneho významu, prevažne interview s ľuďmi zo srbských koncentračných táborov, a to najmä žien - obetí znásilnenia.

Zdroj: www.vyveska.sk

deti príliš skoro informáciám o sexe môže mať na ne veľmi ničivý dopad - je to forma mentálneho násillia.

Čo mohli rodičia robiť, ak nesúhlasili s takouto výučbou?

Najskôr sme svoje deti zobrali z hodín, potom sme organizovali verejné diskusie a pripravili sme pripomienky ku kurikulu, ktoré sme poslali Ministerstvu školstva. Potom, keď nič nezmenili, sme išli na ústavný súd. Vyhrali sme a museli stiahnuť program v tej forme, v akej bol zavedený.

Objavila sa u nás nová bilbordová antikampaň proti referendu financovaná novou politickou stranou s hlavným posolstvom „Zostať doma 7.2. nie je hriech“ a s biblickými citátmi. Z mnohých médií a blogov sa na nás tiež chrlia obviňenia, že referendum šíri nenávisť, rozdeľuje spoločnosť na dva tábory a nerešpektuje základné práva LGBTI skupiny. Ako takejto antikampani čeliť?

Pozitívnu kampaňou. S láskou, trepezlivosťou a odvahou. Hnevlivé odkazy a prekrúcanie pravdy sú najlepším znakom, že toto referendum a verejná diskusia sú potrebné. Hoci ochrana manželstva ako zväzku medzi mužom a ženou nie je proti ľudským alebo občianskym právam ľudí, ktorí si zvolili homosexuálny životný štýl, oni opakujú, že je. Hoci ochrana práva dieťaťa mať otca a matku, kedykoľvek je to možné, je povinnosťou spoločnosti - agresívni aktivisti vám povedia, že to je proti nim. Ale sú tiež homosexuáli, ktorí nesúhlasia s myšlienkou, aby si homosexuálne páry adoptovali deti...

Spoločnosť nie je rozdelená ľuďmi, ktorí zmyšľajú odlišne, ale rozdeľuje sa tými, ktorí nerešpektujú iný názor iných ľudí. V Švajčiarsku majú

každý rok niekoľko referend - minulý rok rozhodli o referende o právach imigrantov, najnižšej mzde, kupovaní vojenských lietadiel, pred pár rokmi o stavaní mešt - a nie sú rozdelenou spoločnosťou, práve naopak. Ľudia majú príležitosť diskutovať o téme, vláda im pomáha zbierať argumenty pre a proti a potom sa rozhodnúť najdemokratickejšim spôsobom - referendom. Dúfam, že sa nikto nenechá zastrašiť a využije svoje demokratické právo hlasovať.

Prečo si myslíte, že má zmysel usilovať sa o čo najvyššiu účasť v referende aj v prípade, že by sa nám nepodarilo dosiahnuť 50 % účasť?

Pretože tým, že diskutujete, ste aktívni a vyjadrujete sa k postojom politikov, ktorí vás zastupujú vo veciach manželstva, rodiny, detí a sexuálnej výchovy, nielen že prispievate k ochrane detí a rodiny, ale aj k demokracii. Táto bitka je hodná boja. A keby si každý našiel čas a diskutoval so svojimi priateľmi a rodinou a pripomenul im, aby išli hlasovať, som si istá, že môžete po tretikrát v histórii dosiahnuť 50 %.

Ako by znel váš záverečný odkaz pre našich čitateľov a farníkov?

Budúcnosť slovenskej spoločnosti závisí od vás - ak si myslíte, že deti by mali vychovávať otec a matka a štát nemá žiadne právo nanucovať sexuálnu výchovu školám bez súhlasu rodičov, ak je rodina pre vás dôležitá, nájdite si čas a pomôžte tomuto referendu uspieť. Je dôležité. Pre vás, vaše deti a váš národ. Nepremeškajte príležitosť urobiť dobrú vec a nenechajte sa nikým odraďiť.

Za rozhovor ďakuje
Zuzana Škrinárová

Foto: mojakomunita.sk

Deti v tom majú jasno alebo zmysel referenda

Prečo má chlapec, ktorý drží detskú kresbu rodiny, na letákoch a plagátoch Aliancie za rodinu (AZR), useknutú hlavu? Žeby slabý fotograf? Nie! Ide o kľúčovú myšlienku: Na dieťa sa v tejto diskusii zabúda. Ono nemá túžby? Ono nemá práva? Dieťa je dar, nie majetok, nie tovar, nie produkt, nie právo. „Právo dieťaťa“ a „právo na dieťa“ je rozdiel.

Robil som si viacero skúšok správnosti, či deti v tom naozaj majú jasno. Vyšli mi všetky. Dieťa je čisté - neskazené, nezapltené, nezmanipulované. A preto má aj správny pohľad na vec. Môžete namietat', že som sa pýtal len detí z prirodzeného prostredia. Keby aj niekto našiel dieťa, ktoré by chcelo radšej dvoch ocinov, pochybujem, že z neho vyrastie integrovaná osobnosť. Tvrdím „nie“! Niekto mi možno bude protirečiť. Kto nás rozsúdi? Ideme to skúšať? Kto bude obeť, ak to nevyjde? Dieťa nemôže byť predmetom experimentu! Na deťoch sa pokusy nerobia! Ak to nevyjde, tak sa o 20 rokov tým deťom ospravedlníme, že „sorry“? Otec štyroch detí povedal: „Budúcnosť sa nás opýta: čo ste tu robili? Naše deti nám položia otázku: čo ste nám dali? Prečo ste tu genderizmus povolili?“

Kto sa nezúčastní na všeludovom hlasovaní, najvyššom nástroji demokracie, nemá morálne právo nadávať na pomery v našej spoločnosti, nakoľko pošliapal demokraciu. Svojím postojom vyjadruje, že mu je jedno, v akom žije zriadení - či v totalite, diktatúre alebo demokracii. Že mu je jedno, v akom izme žije - či vo fašizme, komunizme alebo genderizme. Najbolestivejšia je skutočnosť, že musíme mať referendum o tom, čo je rodina, čo je manželstvo, musíme hlasovať o tom, či dieťa potrebuje otca a matku, alebo je to jedno. Strata slobody v mene slobody. Akosi sa mi domiešal aj obsah pojmu „kontroverzný“. Nikdy by ma nenapadlo, že niekedy bude kontroverznou témou, čo je rodina a na čo je dobrá.

Z Európskej únie sa na nás valí prenasledovanie kvôli presvedčeniu, že dieťa potrebuje ocina a mamínu. Ja budem odznak AZR (s logom rodiny) nosiť aj tak, ale už to bude adrenalin.

Že z AZR „má“ vzniknúť nová politická strana? Nebudem už nosiť odznak AZR na ornáte, veď politika do kostola nepatrí. Ale budem rád, že konečne nebudem musieť voliť „menšie zlo“!

Viac na www.modlitba.sk v sekcii referendum.

Michal Lajcha

7. FEBRUÁR 2015
REFERENDUM O OCHRANE RODINY

ALIANCIA ZARODINU

DETI V TOM MAJÚ JASNO
PRÍDTE CHRÁNIŤ RODINU
HLASUJEM 3X ÁNO

www.alianciazarodinu.sk

„Áno“

Keby ste sa ma pred pár rokmi opýtali, či si dokážem predstaviť, že naša spoločnosť raz bude riešiť otázku, ako má vyzerat' rodina (zámerne som nepoužil prívlastky „štandardná“, „normálna“, „klasická“), tak by mi zrejme jej nezmyselnosť až absurdnosť vyrazila dych.

Možno by som si pri takejto otázke pomyslel, že sa ma to pýtate zo žartu, pretože odpoveď je úplne jednoznačná. A odpovedal by som štýlom „aká otázka, taká odpoveď“.

Hypotetický scenár z úvodných viet sa však zmenil na realitu. Ktosi sa ma dnes presne túto otázku pýta a mňa pri tom mrazí... Mrazí ma, pretože to už nie je žart. Je to seriózna otázka, na ktorú je potrebné s plnou vážnosťou odpovedať v Referende o ochrane rodiny! A ja len v nemom úžase hľadím na veľkoplošné reklamy s výzvou zaškrtnúť na referendumových lístkoch trikrát „ÁNO“ a bezmyšlienkovito čítam vášnivé diskusie na sociálnych sieťach o tom, ako by mohla vyzerat' rodina v blízkej budúcnosti.

Akýsi vnútorný zmätok, ktorý ma ovládol, nepramení z neschopnosti nájsť vo svojom srdci a svedomí jednoznačnú odpoveď, ale z toho, že vôbec niekto musel túto otázku nahlas vysloviť a žiadať na ňu oficiálnu odpoveď. Prečo sa vôbec riešia takéto záležitosti? Aby sa oficiálne potvrdilo niečo, čo je také jasné? Ved' zmätok a chaos nie je od Boha. „*Lenže ty si mierou, počtom, váhou usporiadal všetko.*“ (Múd 11,20)

Nebeský Ocko pozná môj sklon k pohodlnosti a vie, že by som svoje trikrát „ÁNO“ v referende zaškrtol bez hlbšej úvahy. Preto mi pripravil čosi, čo ma prinútilo premýšľať o stave, v akom sa nachádza naša spoločnosť. Tým impulzom bola žiadosť o napísanie tohto príspevku.

A tak značný chaos vystriedal v prvom momente ešte väčší. „Ja mám napísať príspevok do časopisu, ktorý čítam s bážňou a veľkým obdivom ku všetkým jeho prispievateľom?“ S vierou, že ma

v tom písaní Ocko nenechá samého, som súhlasil.

Je večer, manželka a synovia spia a ja si sadám k počítaču s prázdnu stránkou textového editora a ešte prázdnejšou hlavou. Prosím Ocka o správne slová a modlím sa: „Otcé náš, ktorý si na nebesiach...“.

Po vyslovení vety „ako v nebi, tak i na zemi“, som si uvedomil, prečo sme dospeli do stavu, v ktorom bolo potrebné nahlas vysloviť otázku o budúcnosti rodiny, a prečo je také nesmierne dôležité postaviť sa k nej zodpovedne. Na zemi bude tak ako v nebi, keď bude zem čistým odrazom neba.

Boh nám dal príklad, ako má vyzerat' rodina, ktorá je centrom existencie nášho bytia. Tým príkladom je Svätá rodina - otec, matka a Syn, ktorí spojení v Láске putovali týmto svetom, aby nám ich život a skutky priniesli večný život v tej najdokonalejšej - nebeskej rodine. Boh Otec, jeho Syn, Svätá Matka Božia a my všetci, ich deti, spočinieme v nebi, v absolútnej Láске.

Čo alebo kto teda núti tento svet riešiť otázku rodiny a jej budúcnosti? „*Drak sa na ženu nahneval a odišiel bojovať s ostatnými z jej potomstva, ktorí zachovávajú Božie prikázania a majú Ježišovo svedectvo.*“ (Zjv 12,17)

„Drak“ bojuje zákerne a ľstivo a napriek tomu, že vojnu už dávno prehral, snaží sa vyhrať boje aspoň na niektorých frontoch. Tentokrát je to boj, v ktorom chce zničiť rodinu. Ľudí, čo svojím životom v rodine svedčia o láske, a teda „majú Ježišovo svedectvo“. Žiaľ, môže ho vyhrať práve vtedy, ak mu dovolíme využiť našu najväčšiu slabosť a tou je **ľahostajnosť**. Milá čitateľka, milý čitateľ, referendové otázky, ktorých znenie v týchto dňoch rezonuje v našej spoločnosti, sa dajú zlúčiť do jednej jedinej otázky: „Túžiš po tom, aby bolo na zemi tak, ako je v nebi?“

Verím, že každý z nás po tom túži a jeho úprimná odpoveď je „ÁNO“, pretože k tomu sme všetci povolani. Boh nám dal dar slobodnej vôle a aj dnes je čas jeho dar využiť správnym spôsobom.

Nezatvor, prosím, túžbu vo svojom srdci, aby bolo „ako v nebi, tak i na zemi“. Využi dar slobodnej vôle v rozhodovaní sa a vyhraj svoj osobný boj s ľahostajnosťou. Povedz, prosím, Bohu, ktorý je vo svojej podstate rodinou - spoločenstvom osôb - trikrát svoje „ÁNO“ v „Referende o ochrane rodiny“.

Marek Kotian

Predreferendovo unavená

Muž kráčal krajinou so svojím priateľom diablom a kdesi v dialke uvideli človeka. Ten sa zrazu zohol, niečo zdvihol a vzal si to. Muž hovorí: „Ja tam síce nevidím, čo zobral, ale ty to isto budeš vedieť.“ Diabol na to: „Viem, veru viem. Ten človek našiel maličký kúsok pravdy.“ Muž zhrozene vraví: „Vari mu ju nenecháš!“ Diabol odpovedá: „Ale veľmi rád mu ju nechám. On má totiž dojem, že ju našiel celú a ďalej už hľadať nebude.“

Tento príbeh napísal indický jezuita Anthony de Mello. (Je výborný, ale žiaľ, presne odzrkadľuje aj jeho vlastnú cestu. Niektoré jeho názory boli odsúdené Kongregáciou pre náuku viery.) Zaujal ma počas počúvania programu *Kupredu do minulosti* s Maxom Kašparú v Českom rozhlase a veľmi silno vo mne rezonuje najmä teraz v čase pred referendum, keď sa ma ľudia pýtajú na referendové otázky, mediálnu kampaň či zmysel referenda. Niektorí by boli radi, keby im pán farár povedal: „Choďte a zakrúžkujte trikrát áno!“ A mali by „vystarané“. (No povedzte, zaslúžia si vôbec metódu priamej demokracie?) Iní sa zas stále dokola zamotávajú do miniatúrnych právd, ktoré kdesi nájdu, či im ich niekto podsunie. Sú vystrašení z vyhrážok liberálov, brnkajúcich na ich svedomie. Ďalší sú otápení argumentom zbytočnosti referenda, nákladmi naň a podobnými „teóriami“.

Som z toho mierne unavená. Ani by som nečakala, že sa tak ľahko dá naložiť v človeku základný kresťanský

kód, že sa tak ľahko dá otriast' desatorom. Ľudia zobkajú zrnká niečích právd plávajúce na povrchu. Veľmi trefne to vystihol Max Kašparú v úvahe o jazere. „Čo pláva na povrchu? Mŕtvoly rýb a iný odpad. Zatiahnuť na hlbinu, tu dáva ďalší zmysel.“

Priatelía, skúmajte, hľadajte a nájdete. Prekročte hranice svojich osobností, bytov a štátov. Tam už sú tragické odpovede, čo sa stane, ak... Neostaňte iba pri jednom zdroji informácií. Čo na tom, ako znejú či aké majú nedostatky referendové otázky? Aj po futbale je v každej obývačke a krčme najlepších futbalistov za fúrik...

Rozprávajme, diskutujme, nebojme sa zastrašovania o „polarizácii národa“. Pre mnohých je ťažko povedať vôbec čosi, potrebujú, aby bol vlk syty, aj koza celá. Byť teraz ticho môže veľmi tragické: „*Oznámil som mu, že budem večne trestať jeho dom pre hriech, lebo vedel, že sa jeho synovia rúhajú a nekarhal ich.*“ (1Sam 3, 13)

Mária Melicherčíková

Boh vyplnil moje túžby skrze pani Karpišovú

Na Štedrý deň v roku 1974 počas svätej omše po prvýkrát hrala na organe u piaristov dnes už stála súčasť tohto chrámu, pani Alica Karpišová. Na toto jubileum upozornil jej manžel Peter Karpiš. Pani Karpišová je jedna z tých osôb, ktorú keď spoznáte, túžite o nej hovoriť i iným. Rád by som vám ponúkol svoje osobné svedectvo o nej.

Keď som mal asi 15 rokov, zaujal ma organ. Začínal som na ňom hrať ako samouk v bojnickom Kostole sv. Martina, kam som istý čas chodieval pravidelne vyklopkávať na dvere fary, aby ma pustili k nástroju.

Medzitým som si začal všimnúť aj iné organy v Prievidzi - novozostavený organ na Zapotôčkach a organ vo farskom kostole. Ako posledný - to som už mal 16 rokov - som objavil organ v piaristickom kostole, kde som bol po prvýkrát v živote. Keď som sa na ten chrám pozeral z ulice, bol vo mne obdiv i túžba. Myslel som si: „Tu byť tak organistom! To by som asi dostal nejaký čierny habit a vyšitým erbom kláštora!“

Aj keď som vtedy už poznal pár organistov a sedával som pri nich, keď hrali, atmosféra u piaristov ma doslova očarila. Všetko sa mi tam zdalo byť záhadné. Aj hudba. „Čo za človek to tam hore pod klenbou hrá? To musí byť nejaká vážená osoba s výnimočným poslaním!“ A ako som sa v ten deň od kostola vzdaloval, sužoval ma pocit, že ja nikdy takým organistom nebudem.

Na dobrom pocite mi nepridala ani skutočnosť, že ma onedlho k organu v Bojniciach už viac nepustili. Snažil som sa dostať k inému organu v Prievidzi, ale márne. Hudba ma však stále priťahovala. A tak som sa prihlásil na klavír do ZUŠ v Prievidzi.

V 2. ročníku môjho štúdia moja dovtedajšia pani učiteľka odcestovala a zastupovaním poverili pani Alicu Karpišovú, ktorá bola už predtým

svojou kolegyňou oboznámená, že mám záujem o hru na organ. Napriek mojím vtedajším zanedbateľným schopnostiam ma pani Karpišová po pomerne krátkom čase posadila za organ u piaristov a hneď som aj hral pri liturgii.

Môj nereálny sen bol zrazu skutočnosťou! Boh moju túžbu vyplnil skrze pani Karpišovú. Jej brilantný rozvážny úsudok nikdy nedával mojej hre nejaké veľké nádeje, ale vždy mi nechával priestor, aby som mohol zabojsovať.

Uvedomil som si, že Boh mi dal to, čo bolo pre mňa najvhodnejšie. Ocitol som sa v intelektuálnom prostredí hudobných kvalít, ktorých nositeľom vždy bola a stále aj je pani Karpišová. Vďaka nej u piaristov vždy znela hudba na úrovni. Čo som počul, všetci pátri, ktorí v kláštore pôsobili, hru pani Karpišovej obdivovali a aj ju vyhľadávali.

Ako hudobníčka je však pani Karpišová známa i mimo Prievidze. Mnohokrát ju pozývali hrať na kolaudácie organov a rôzne koncerty.

Páter Pavol Kollár raz povedal: „Pán Boh vedel, kam si má pani Karpišová usadiť.“ Usadil si ju blízko kláštora piaristov s poslaním dnes už 40-ročnej služby hry na organe. A mňa zas usadil k pani Karpišovej na hodiny organu, vďaka čomu sa vám dnes môžem prihovárať ako poslucháč VŠMU.

Ďakujem Vám, pani organistka z piaristického kostola v Prievidzi!

Cesty našej organistky pani Alice Karpišovej

Alica Karpišová pochádza z ôsmich detí. Svoje šťastné detstvo prežila v Hlohovci. V piaristickom Kostole Najsvätejšej Trojice pôsobí už 40 rokov. Pri tejto príležitosti sme ju požiadali o pár slov.

Alica, aká bola tvoja životná cesta hudby a spevu?

Po ukončení bratislavského konzervatória v roku 1968 som začala hrať so zborom na organe vo františkánskom kostole v Hlohovci. Po vydaji za Petra Karpiša a narodení dvoch synov sa naša rodinka presťahovala do manželovho rodiska - Prievidze. Dobré to vyjadril páter Pavol Kollár, keď povedal: „Pán Boh vedel, kde si vás má v Prievidzi usadiť!“ Bývame totiž neďaleko kostola.

Na Vianoce roku 1974, ešte za pôsobenia pátra Jozefa Bednárika, som začala hrať na organe v piaristickom kostole. Vtedy tu hrávala aj Majka Fejfarová, terajšia organistka v Brezne. Sväté omše sa okrem sviatku slúžili iba večer.

Občas prišiel do piaristického kostola hrať i mladý Peter Švec - terajší dlhoročný organista a vedúci zboru v Bojniciach - a Peter Masarik, ktorý je špecialistom v oprave organov. Po narodení našich ďalších dvoch

detí prišla nežná revolúcia a ja som sa vrátila k učiteľskému povolaniu v ZUŠ v hre na klavíri a neskôr aj na organe.

Pokračovala si v hre na organ i po návrate piaristov do Prievidze?

Áno. V roku 1990 sa synovia sv. Jozefa Kalazanského, pátri piaristi, vrátili do svojho domova - kláštora - ujali sa správy Kostola Najsvätejšej Trojice. Onedlho v priestoroch kláštora obnovili aj svoje učiteľské pôsobenie. Sväté omše sa už vtedy slúžili ráno i večer.

Veľmi obetavým pomocníkom v hre na organe mi bol v tomto čase pán Marián Kvet, ktorý viac ako dvadsať rokov hrával na štyroch svätých omšiach týždenne. Na sobotňajších svätých omšiach hrávala i študentka Monika Siváková a počas svojho štúdia na konzervatóriu aj naša dcéra Alžbetka.

V posledných rokoch pribudol nový organista - zodpovedný a spoľahlivý študent VŠMU v Bratislave - Marek Dietrich, ktorý svoje umenie veľmi dobre prezentuje na mnohých koncertoch po Slovensku.

Ja osobne si vážim i organistov Košťalikovcov - otca a syna, ktorí dlhé roky hrajú na organe vo farskom kostole.

Z celého srdca d'akujeme pani organistke Alici za jej hru a spev, ktorými sprevádza nielen sväté omše, ale i mnoho ďalších aktivít. Prajeme jej do ďalších rokov plnú náruč Božích milostí a ochranu Panny Márie.

Za úprimné slová d'akuje
A. G. Vavrová a M.K.

Súčasnnej spoločnosti chýba svetonázor

Referendum o rodine, so všetkými protirečeniami, ktoré ho sprevádzajú, otvorilo veľmi vážne, väčšinou nevedomované a neformulované spoločenské témy.

Pre časť odporcov referenda je vec jasná - ide o ohrozenie sekulárneho charakteru štátu, zasahovanie náboženskej skupiny (predovšetkým Katolíckej cirkvi) do civilného života, útok bigotnosti a dogmatizmu proti racionálnym spoločenským argumentom, zasahovanie Katolíckej cirkvi do uplatnenia práv skupiny občanov.

Nemyslím si, že je to tak, ale námietky odporcov referenda sú dôležité a treba sa nimi zaoberať tak v Cirkvi, ako aj v sekulárnej spoločnosti.

Dovolím si však tvrdiť, že v základe súčasnej vášnivej debaty o témach referenda (a nielen o nich) je zdanlivo obyčajná otázka: ČO JE ČLOVEK? Nie že by som predpokladal alebo dokonca očakával, že všetci prijímú katolícku či vôbec náboženskú interpretáciu človeka. Problém vidím v tom, že v súčasnej euroatlantickej civilizácii nijaká všeobecne akceptovaná odpoveď na otázku „čo je človek“ jednoducho neexistuje.

Neexistuje konsenzus o tom, čo je zmyslom a cieľom života, či existujú hodnoty, ktoré sú nezávislé na ľudskej vôli a spoločenskej dohode, či je život človeka daný len každodennou skúsenosťou, alebo existuje niečo, čo túto skúsenosť presahuje a nás zaväzuje (či už ide o budúcnosť, alebo o to, čo sa tradične označovalo ako „nadprirodzeno“). Inými slovami, v postkresťanskej kultúre neexistuje medzi ľuďmi zhoda o tom, čo sa v minulosti označovalo ako SVETONÁZOR.

Svetonázorom bol taký pohľad na svet, ktorý hľadal pravdu o vzťahu medzi ČLOVEKOM, SVETOM a niečím, čo je ABSOLÚTNE (čo svet a človeka presahuje). Na základe svetonázoru sa následne dalo uvažovať o tom, čo je PRIRODZENOSŤ človeka a prirodzené pravidlá ľudského života a jeho rozvoja.

Avšak nielen pojem „prirodzenosť človeka“, ale samotné slovo „prirodzené“ stratilo v súčasnej spoločenskej debata (aspoň tej oficiálnej) zmysel. Človek je dnes vysvetľovaný prírodnými vedami len cez PRÍRODU (čo je vzhľadom k poslaniu prírodných vied správne) a pri určovaní noriem ľudského správania sa stratil pojem PRIRODZENOSŤ (a vzťah človeka k svetu a absolútnu). Skúmanie a rozvíjanie ľudskej PRIRODZENOSTI je dnes nahradené dôrazom na ľudskú vôľu (čo je len časť prirodzenosti). Preto ľudské PRÁVA dnes nevychádzajú z otázky, ČO SOM (prirodzenosť), ale ČO CHCEM (vôľa).

Samozrejme, ani sekulárni a liberálne orientovaní ľudia tým netvrdia, že každý si môže robiť čo chce, ale dôležité je, že hranicou práv (teda vôle) človeka je podľa nich LEN to, že nezasahuje do práv (vôle) druhých. Otázky svetonázorové, teda čo je človek a jeho zodpovednosť voči ľudskému druhu, spoločnosti, svetu, ich budúcnosti a tiež voči niečomu, čo je absolútne (nedajbože Bohu), sú dnes považované v lepšom prípade len za vec súkromného presvedčenia.

Tieto úvahy sa môžu zdať abstraktné. Avšak ak pohlavnosť a repro-

dukcia človeka budú vysvetľované len cez vôľu (práva) človeka a vylúčia sa otázky o ďalších rozmeroch ľudskej prirodzenosti, ako sú spoločnosť, svet a jeho budúcnosť (zodpovednosť), môže nastať veľmi praktický problém - čo so starnúcou populáciou živenou stále menším počtom ekonomicky produktívnych ľudí? Nepríde čas na zákony o civilizovanom a bezbolestnom ukončovaní života starých, spoločnosť zatiaľ žijúcich ľudí?

Nakoniec, prečo nie. Veď uvolnený priestor Európy je ochotná vyplniť civilizácia so sebavedomejším a voči sekulárnej spoločnosti oveľa vyhranenejším svetonázorom - Islam.

Branislav Koppal, generálny vikár Banskobystrickej diecézy (Filozofiu prednáša v kňazskom seminári v Badíne a na Katolíckej univerzite v Ružomberku.)

Kým dýcham, dúfam!

Dum spiro, spero! hovorievali Starí Rimania. Toto latinské príslovie v preklade znamená: „Kým dýcham, dúfam!“ A skutočne, význam práve tejto vety sa dobre hodí k tejto - nech akokoľvek smutnej a bolestnej - príležitosti.

Kým dýcham, dúfam! Táto veta vyjadruje typický a žiadaný postoj v živote kresťana, táto veta však ešte viac vyjadruje typický životný postoj našej sestry Kiky. Hovoriť v jej prípade o dýchaní má síce trpkú bolestnú príchut' - veď vieme, že práve dýchanie malo rozhodujúci negatívny vplyv na jej odchod od nás.

Avšak je tu aj druhá časť tohto príslovia: dúfam! Nádej, a to nádej v Boha ju sprevádzala až do konca a pomáhala jej prekonať onen koniec tak, aby to vďaka nádeji vôbec nebol koniec. Bola to nádej v Boha, ktorý nemá smutné ani bolestné konce, v Boha, o ktorom sa stále viac presviedčala, že je láska.

Kika sa tejto pravde síce učila neraz mimoriadne zložitými cestami, ale tejto pravde žila a v tejto pravde i umrela. Lebo jedine v pravde, že Boh je láska, sa dá neumrieť.

Kika - tak sme ju mnohí volali - bola súčasťou našich životov. A ich súčasťou aj ostane. Nevieme, prečo si ju Pán povolal k sebe práve teraz.

Ak však veríme a vieme, že Boh vždy má s každým a všetkým zámer dobra, môžeme si z jej života vziať niečo aj pre nás.

Chcel by som poukázať na niekoľko rozmerov jej života - ľudských i duchovných:

Kike (a ja som jej to vravieval často, hoci potom už menej, keďže to akosi stále viac nemala rada) často znela veta: „Ty len potrebuješ počuť, aby ti niekto povedal, že ťa má rád!“ Áno, Kika to potrebovala po-

čut'. Možno viac ako niekto iný. Ale či to nepotrebujeme počuť všetci? Či nemôže nastať čas, keď budeme chcieť komusi povedať, že ho máme radi, a už to nebude možné?

Preto nás všetkých chcem vyzvať: Povedzte druhému, že ho máte radi. Povedzme mu, že je pre nás dôležitý. Povedzme mu, že má v našom srdci nezastupiteľné miesto. A pridajme, ak to bude čo len trochu možné, fakt, že nie sme jediní, pre koho je dôležitý. Že prameňom lásky, ktorá aj nás pohýna milovať ho, je Boh. Pretože on je prameňom každej lásky.

Druhá vec, ktorú si z Kíky môžeme vziať ako príklad, je jej pristupovanie k sviatostiam. Na nej sa dá ukázať: prijímame sviatosti. Totiž vždy, keď cítila, že už nemôže prijať Pána v Eucharistii a potrebuje sa vyspovedať, hneď, ako mohla, volala - ostatného pol druhu roka mne - či môže prísť na spoveď. A na spoveď a na sväté prijímanie chodila naozaj často. Aj posledná spoveď a prijatie Eucharistie i sviatosť pomazania, pár dní predtým, ako zomrela, boli pre ňu veľkou radosťou.

Kika stála pred nami ako príklad toho, že sviatosti prijímame preto, lebo Pán môže a aj chce byť pre nás posilou. Nie preto, že sme dobrí! Ale preto, aby sme boli lepší, lebo sme hriešni.

A napokon tretia vec. Kika zvykla dávať všelikomu všelijaké darčeky. Aj ja mám doma od nej takýchto darčiekov niekoľko. Zaujímavý je ten posledný darovaný. Doniesla mi ho z Medžugoria, z mariánskeho pútnického miesta, kde bola na púti

toto leto.

Križ je zmenšeninou križa, ktorý sa nachádza na jednom z mnohých miest a zákutí, určených na modlitbu - a toto je jedno z najkrajších. Je zobrazený ako hrob, Kristov hrob, ktorý je však prázdny, lebo Kristus, aj keď v podobe ukrižovaného, už vstal z mŕtvych. Socha jedinečne spája tajomstvo našej spásy: na jednej strane Ježišovu smrť na križi, ktorou premohol diabla a každé zlo, na strane druhej jeho zmŕtvychvstanie, ktorým nám otvoril nebo.

Keď mi Kika v lete tento križ dávala, netušila, ako veľmi bude tento križ predobrazom jej samej. Až donedávna som mal doma Krista na tomto križi v polohe vodorovnej, teda ležiaceho v hrobe. Odkedy som sa dozvedel, že Kika prešla prahom smrti, Kristus už v hrobe nie je. Stojí vzkriesený a oslávený. Taký, akú chce mať aj našu Kiku a aká - všetci veríme - aj bude.

Dum spiro, spero! „Kým dýcham, dúfam!“ Nádej, Božia nádej nás, drahí smútiaci, naplní láskou. Upriamuje našu pozornosť na Toho, ktorý jediný vie.

Dum spiro, spero. Dum spero, amo. Dum amo, vivo.

Kým dýcham, dúfam. Kým dúfam, milujem. Kým milujem, žijem.

Nech nás udalosti dnešných dní nádejou privedú k láske a láskou k životu. Amen.

Dušan Rončák

Text odznel ako príhovor na pohrebe Kristíny Gürtlerovej 14. januára 2015.

Život dala trom deťom Chiara Corbellová Petrillová

Áno, život dala trom deťom. Ale dve z nich hneď po narodení zomreli. Až tretie sa narodilo zdravé. V tom čase však už bola chorá samotná Chiara. Bez váhania odložila liečbu, aby ho zachránila.

Chiara Corbellová Petrillová sa narodila 9. januára 1984 v Ríme. Pochádzala z dobrej kresťanskej rodiny. Mala jednu sestru. Bola nadaná na kreslenie i hudbu, študovala hru na klavíri a neskôr i na husliach. Vďaka otcovmu zamestnaniu v oblasti cestovného ruchu odmalička veľa cestovala. Aj svojho budúceho manžela Enrica spoznala nie doma, ale v Chorvátsku, na púti v Medžugorí v roku 2002.

Ťažké obdobie

Chiara s Enricom si hneď padli do oka, ich vzťah však prežil viaceré búrky. Boli zasnúbení šesť rokov. Navštevovali sa, spoznávali... Rozchádzali a znovu dávali dokopy. V tých rokoch spoznali aj otca Vita, ktorý sa stal ich duchovným vodcom. Pomáhal im dozrievať vo vzťahu k Bohu i k sebe navzájom. Hoci sa dá povedať, že ich láska bola láskou na prvý pohľad, Chiara ešte i pred smrťou považovala obdobie, kým sa vzali, za najťažšiu skúšku svojho života. A to už mala za sebou z ľudského pohľadu oveľa horšie veci...

Prvé dieťa

Chiara a Enrico sa zosobášili 21. septembra 2008 a ani nie o mesiac zistili, že čakajú svoje prvé dieťa. Najskôr sa zdalo byť všetko v poriadku, ale potom prišla krutá správa: anencefália. Dievčatko, ktoré Chiara čakala, sa vyvíjalo bez lebečnej dutiny. Bolo jasné, že hneď po narodení je odsúdené na smrť. Lekári odporúčali potrat, Enrico a

Chiara sa však rozhodli inak. „Netráp sa,“ povedal Chiare Enrico. „Je to naša dcérka. Odprevaďme ju, pokiaľ budeme môcť.“

Maria Grazia Letizia sa narodila 10. júna 2009. Otec Vito ju hneď po narodení pokrstil a Enrico hrdo ukazoval vonku čakajúcim priateľom a príbuzným. Ani nie o pol hodinu Maria zomrela. Napriek tomu Chiara na tieto chvíle spomínala ako na jednu z najkrajších vo svojom živote:

„Ak by som šla na potrat, nemyslím si, že by som na deň potratu mohla spomínať ako na slávnostný deň. Bola by to chvíľa, na ktorú by som sa snažila zabudnúť. Na deň Mariinho narodenia však budem môcť spomínať ako na jeden z najkrajších dní svojho života a svojim deťom budem môcť povedať, že Pán im

daroval úžasnú sestričku, ktorá sa za nich modlí v nebi.“

Svoju dcérku odprevadili Chiara a Enrico na poslednej ceste v bielom oblečení. Počas pohrebných obradov spievali v zbore, hrali na gitare a husliach a osobne vyniesli bielu rakvičku von z kostola. Odkiaľ berú tú tichú radosť a pokoj, to mnohým ľuďom okolo nich vôbec nešlo do hláv.

Nerozumiem, ale prijímam

O pár mesiacov bola Chiara opäť tehotná. Ani tentoraz však veci nešli hladko. Vyšetrenia ukázali, že David Giovanni nemá nohy, nevyvíjajú sa mu obličky ani pľúca. Bolo jasné, že takisto ako jeho sestra, ani on po pôrode nebude dlho žiť. „Nerozumiem, ale prijímam,“ tak sa k tomu postavila Chiara. Na potrat sa jej lekári už ani nepýtali.

David Giovanni sa narodil 24. júna 2010 a žil len tridsaťosem minút. Takisto ako Mariu, aj jeho otec Vito hneď po narodení pokrstil. Keď sa Chiary v deň pohrebu spýtali, či je šťastná, odpovedala, že áno. Vďaka Davidovi pochopila, že najdôležitejšie v živote je byť milovaný. „Dôle-

žité nie je dokázať niečo, ale narodiť sa a nechať sa milovať.“

Tentoraz Chiara

Neprešlo veľa času a Chiara opäť otehotnela. Ešte predtým, ako to zistila, objavila si na jazyku bolestivý pluzgierik, ktorý nemizol, ale postupne sa zhoršoval. Chodila po lekároch, ale nevedeli určiť, čo to je. Napokon jej urobili chirurgický zákrok, ktorý ukázal, že ide o nádor, a to dokonca o jeden z najagresívnejších. Čo najskôr bolo nutné podstúpiť druhú operáciu. Tú však Chiara kvôli Francescovi - svojmu tretiemu dieťaťu - neustále odkladala. Chcela, aby sa narodil. A aby sa narodil zdravý.

Francesco prišiel na svet 30. mája 2011 a už o dva dni Chiaru operovali. Hoci výsledky najskôr vyzerali dobre, neskôr sa zistilo, že Chiara predsa len musí podstúpiť chemoterapiu i rádioterapiu. V novembri sa objavili prvé náznaky, že liečba nezabrala. A v apríli nasledujúceho roka počas Veľkého týždňa prišiel definitívny verdikt. Chiara bola v poslednom štádiu choroby.

Enrico jej to povedal v nemocničnej kaplnke. Prosila ho vtedy len o jed-

no: „Nehovor mi, koľko času mi zostáva. Chcem žiť prítomnosť.“ Svojim priateľom napísala, že ľudskými silami už nie je možnú urobiť nič, „len modliť sa a prosiť Boha o silu sväto prežiť túto skúšku“.

Posledné chvíle

V polovici apríla sa Chiara s manželom a viacerými priateľmi súkromne vybrala na púť do Medžugoria. Našla v sebe ešte dostatok síl, aby vystúpila na horu Podbrdo. Bola pokojná a modlila sa. Syna Francesca postupne pripravovala na odlúčenie od seba. Už ho tak často nebrávala na ruky a nechávala ho, aby sa pripútal viac k Enricovi. V máji sa počas generálnej audiencie dostala spolu s manželom a synom k Svätému Otcovi Benediktovi XVI.. Ten ju na rozlúčku objal.

Chiara Corbellová Petrillová zomrela 13. júna 2012. Jej pohrebu sa zúčastnilo množstvo ľudí. Obrady koncelebrovalo viac ako 20 kňazov,

medzi nimi i kardinál Vallini. Chiara nechcela, aby jej ľudia na pohreb nosili kvety, práve naopak. Obdarovala ich ona. Každý si domov odniesol malý kvet v črepníku od nej.

Obdarovaný bol i jej syn Francesco. K prvým narodeninám mu napísala list, ktorý sa zároveň stal jej poslednou vôľou: „Z toho mála, čo som pochopila v týchto rokoch, ti môžem povedať len toľko, že stredobodom nášho života je Láska, lebo sa rodíme z aktu lásky, žijeme preto, aby sme milovali a boli milovaní, a zomierame, aby sme spoznali pravú Božiu lásku. Cieľom nášho života je milovať.“

Pripravila: Petra Humajová

Použitá literatúra: Simone Troisi, Cristiana Paccini: Narodili sme sa a už nikdy nezomrieme

Foto: catholic-link.com a cattonerd.it

Spomienky na zosnulých

Utíchlo srdce, utíchol hlas, milovala Boha i nás.

V januári uplynul už rok, čo si Pán povolal do svojej vlasti manželku a mamu pani **Annu Svítkovú** z Prievide. Kto ste poznali jej láskavé srdce, venujte jej s nami tichú modlitbu. Pán Boh zaplať.

Manžel Bohumil Svítok a syn Bohumil Svítok - kňaz

Dňa 16. februára 2015 uplynú 10 rokov, čo si Pán povolal do večnosti manžela a otca detí **Karola Czvingera**. Prosíme o vaše modlitby za jeho dušu. Ďakuje manželka a deti.

Odpočinutie večné daj mu, ó, Pane, a svetlo večné nech mu svieti, nech odpočíva v pokoji. Amen.

Farská kronika

od 26. decembra 2014
do 25. januára 2015

**Do farského spoločenstva sme
sviatosťou krstu prijali:**

Sebastián Gašpárek
Kiara Veronika Dagmar Renard
Alžbeta Vajčková
Eva Kotiánová
Sofie Müllerová

**S kresťanskou nádejou na stretnutie
vo večnosti sme sa rozlúčili
so zosnulými:**

Eva Struhárová, 56 r.
Etela Talianová, 52 r.
Jaroslav Sojka, 72 r.
Antónia Mojtoová, 86 r.
Anna Haasová, 62 r.
Júlia Bartošová, 66 r.
Anton Šnirc, 94 r.
Viliam Trn, 83 r.
Kristína Gürtlerová, 29 r.
Jozefína Ľuptáková, 91 r.
MUD r. Peter Malanka, 62 r.
Marián Hollý, 60 r.
Antónia Peniašková, 83 r.

BARTOLOMEJ

ČASOPIS PRIEVIDZSKEJ FARNOSTI

Vychádza s cirkevným schválením
BÚ v B.B. č. 1127/98

Vydáva:

Rímskokatolícky farský úrad
v Prievidzi. Vychádza raz mesačne.
Zodpovedný redaktor, sadzba:
Mgr. Alojz Vlčko,
e-mail: alojz.vlcko@gmail.com
tel.: 0902 202 898

Vedúca vydania:

Mgr. Petra Humajová

Redaktori:

ThLic. V. Slovák, Mgr. D. Rončák,
M. Melicherčíková, A. Gálová,
Mgr. E. Blašková

Kontakt:

web: www.farapd.sk
e-mail: bartolomej@farapd.sk
adresa: Redakcia Bartolomej,
Mariánska 4, 971 01 Prievidza
tel.: 046 / 542 28 01

Náklady na tlač:

cca. 0,40 € (12,05 Sk)

Fotografie: titulná strana, str. 3 a
12 - M. Melicherčíková; str. 2—M.
Linhartová

Tlač: PATRIA I., spol. s. r. o.

Upozornenie:

Redakcia si vyhradzuje právo
výberu a úpravy príspevkov.
Rukopisy nevraciame.

Riaditeľstvo Piaristickej spojenej školy

Františka Hanáka v Prievidzi

oznamuje, že

Zápis detí do materskej školy
na školský rok 2015/2016

TRVÁ od 16.2.2015 do 13.3.2015

Na zápis dieťaťa je potrebné priniesť žiadosť o prijatie dieťaťa do MŠ a vyplnený dotazník. Obidve tlačivá sú k dispozícii v kancelárii školy, alebo je možné si ich stiahnuť na webovej stránke školy.

Čo ponúkame:

- > výchovu v kresťanskom duchu
- > materskú školu rodinného typu
- > farebnú, esteticky zladenú materskú školu
- > dni plné hier, aktivít a výletov
 - > výučbu anglického jazyka
- > stravovanie s dostatkom ovocia a zeleniny
 - > pitný režim
- > spoluprácu so špeciálnym pedagógom a logopédom
- > krúžkovú činnosť

Kontakt:

Adresa: ul. A. Hlinku 44, 971 01 Prievidza

Telefón: 0914 120 392

Web: www.piaristi-pd.eu

E-mail: skola@piaristi-pd.sk

Referendum 7. februára 2015 - praktické informácie

Prezident Slovenskej republiky na základe petície občanov vyhlásil referendum, v ktorom oprávnení občania rozhodnú o otázkach:

1. Súhlasíte s tým, aby sa manželstvom nemohlo nazývať žiadne iné spolužitie osôb okrem zväzku medzi jedným mužom a jednou ženou?
2. Súhlasíte s tým, aby párom alebo skupinám osôb rovnakého pohlavia nebolo umožnené osvojenie (adopcia) detí a ich následná výchova?
3. Súhlasíte s tým, aby školy nemohli vyžadovať účasť detí na vyučovaní v oblasti sexuálneho správania či eutanázie, ak ich rodičia alebo deti samé nesúhlasia s obsahom vyučovania?

Referendum sa koná v sobotu 7. februára 2015 v čase od 7.00 hod. do 22.00 hod.

Právo hlasovať v referende má každý občan Slovenskej republiky, ktorý najneskôr v deň referenda dovŕšil 18 rokov veku. Rozdelenie území okrskov a určenie miestností na hlasovanie v Prievidzi sú dostupné na stránke mesta www.prievidza.sk. Občan, ktorý nemôže hlasovať v určenom okrsku, mohol do 5. februára 2015 požiadať aj o vydanie hlasovacieho preukazu.

Pri každej otázke sú na hlasovacom lístku vytlačené dva rámčeky, z ktorých jeden je nadpísaný slovom "áno" a druhý slovom "nie". Oprávnený občan na hlasovacom lístku v príslušnom rámčeku značkou „X“ vyznačí, že na otázku odpovedá „áno“ alebo že na otázku odpovedá „nie“. Hlasovací lístok oprávnený občan preloží tak, aby nebol viditeľný spôsob jeho úpravy, a vloží ho do schránky na hlasovanie.

Právo hlasovať v referende má aj oprávnený občan, ktorý má závažný dôvod, pre ktorý sa nemôže dostaviť do miestnosti na hlasovanie. (napríklad imobilita, choroba, opatrovanie imobilného člena rodiny a podobne) Na tento účel slúži prenosná urna, s ktorou okrsková komisia navštívi oprávneného voliča v mieste bydliska, pokiaľ o to požiada. O hlasovanie do prenosnej urny je možné požiadať kedykoľvek do skončenia hlasovania v referende, ale z organizačno-technických dôvodov je vždy lepšie požiadať o túto možnosť skôr. Je vhodné uprednostniť písomný spôsob, aby nedošlo k nedorozumeniam.

-av-

ODPOVEĎ NA OTÁZKU OZNAČÍME ZNAKOM "X" V RÁMČEKU

1. Súhlasíte s tým, aby sa manželstvom nemohlo nazývať žiadne iné spolužitie osôb okrem zväzku medzi jedným mužom a jednou ženou?

ÁNO

NIE

2. Súhlasíte s tým, aby párom alebo skupinám osôb rovnakého pohlavia nebolo umožnené osvojenie (adopcia) detí a ich následná výchova?

ÁNO

NIE

3. Súhlasíte s tým, aby školy nemohli vyžadovať účasť detí na vyučovaní v oblasti sexuálneho správania či eutanázie, ak ich rodičia alebo deti samé nesúhlasia s obsahom vyučovania?

ÁNO

NIE